

Böszörményi Zoltán

Narancsfák az égen

*Játszik,
cirógatja a narancsfa fejét a szél.
A jól szabott időből,
mint kabát belső zsebéből,
kihajol egy fénykép.
Fénylő kövekre hajtja fejét
az árnyék.
Sikít az eltévedt sirály,
csőrébe kapja a pillanat-morzsát,
elsuhan vele,
mint aki kincsre talált.
Februárra lakkozott fény zuhog,
mintha a nyár,
az évszakok tunyasága tükröződne
a sziporkázó csillogásban.
Élő emlék hideg ujjaival motoszkál
a magányba fült lombok között,
s elkallódnak a szavak a mondatok útjain,
a felhők mögött.
Lefosztani kéne most ruhát,
levelet,
de minden csak kapkodás,
sodródás,
lűktető vágó.
Az alkonyatban
égre nyíló narancsfák.*